

GİRİŞ

Washington Eyaleti'nde Uluslararası Bakalorya öğrencileri bir fen sorusu yanıtlıyor.

Tüm toplumların kendi eğitim sistemlerinin doğası ve amacı ile ilgili temel sorularla uğraşmaları gerekir, ama bu soruları demokratik anlamda ele alan ilk ülke Amerika Birleşik Devletleri olmuştur.

Ülkenin ilk kuruluş yıllarından itibaren, Amerikalılar, özgür bir halk olarak geleceğlerinin uzaktaki bir hükümdarın elinde değil, kendi akıl ve muhakeme yeteneklerine bağlı olduğunu anlamışlardı. Bu nedenle, eğitim kalitesi, niteliği ve maliyeti, ülke kurulduğundan bu yana önemli gündem maddelerinden biri olarak yerini korumuştur.

Kreşlerden yüksek araştırma kurumlarına kadar, çeşitli nitelik ve boyutlardaki eğitim kurumları Amerika'nın eğitim zeminini oluşturuyor. Devlet okulları, ülkenin en fazla tanınan devlet kurumları olarak nitelendirilir. Mahallelerin yoksul veya zengin yapısına, şehirde veya kırsalda bulunmalarına bakılmaksızın, devlet okulları Amerika Birleşik Devletleri'nde ortak payda olarak kabul edilirler.

İki asır öncesine dayanan köklerinden günümüze dek, Amerika'nın devlet ve özel okulları, Amerikan kimliğini tanımlama amacına hizmet etmektedir. Amerikan karakterini şekillendiren her ulusal deneyim, herşeyden önce okul sınıflarında yaşanmıştır: İrk ve azınlıklara karşı davranışlar, göçmenlik ve şehirlerdeki büyüme, batıya doğru genişleme ve ekonomik büyüme, bireysel özgürlük ve toplumun doğası.

Eğitimin amaç ve yöntemlerine ilişkin temel sorular, 19. yüzyılın başlarındaki "devlet okulu" hareketinden günümüzde mevcut akademik standartlar ve testler üzerindeki fikir ayrılıklarına kadar, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kamu tartışmalarında daima yankılanmaktadır.

Okullarda, okuma-yazma ve matematik gibi temel beceriler mi vurgulanmalıdır - yoksa temel sanat ve bilim dallarında geniş kapsamlı eğitim mi verilmelidir? Okullar, herkese eşit erişim hakkı tanırken, aynı zamanda yüksek akademik standartları nasıl koruyabilirler? Okul maliyetlerini kimler üstlenmeli - ebeveynler mi, devlet mi? Okullar, iş hayatına yönelik pratik beceriler üzerine mi odaklanmalı, yoksa tüm çocuklara üniversitede başarılı olabilmeleri için gereken akademik eğitimi mi vermeli? Farklı kültürel gelenek, etnik köken ve dini inançlara sahip çocuklara, öğretmenleri tarafından ahlaki ve manevi değerler nasıl aşılanabilir? Lise öğrencilerinin saygın üniversitelere kabul edilmeleri açısından ne gibi kriterler kullanılmalıdır?

Bu soruları yanıtlamak kolay değildir. Nitekim, Birleşik Devletleri'ndeki okullar, ülke tarihinin farklı dönemlerinde bu sorulara çok farklı yanıtlar vermişlerdir. Eğitim,

geçmişte olduğu gibi günümüzde de, çok hararetli tartışmalar, hızlı değişimler ve sürekliliğini koruyan değerlere konu edilmektedir.

Meslek okulu sınıfında hidrolik deneyi yapan öğrenciler.

A.B.D.'de Eğitimin Yapısı

Başka ülkeden gelen biri için, Birleşik Devletler'deki eğitim sistemi, doğal olarak geniş kapsamlı ve çeşitli – hatta düzensiz gözükür. Ancak bu karmaşık görüntü içinde, Amerikan eğitimi, değişen ülkenin tarih, kültür ve değerlerini yansıtmaktadır. Geniş bir bakış açısıyla bakarsak, Amerikan eğitim sisteminin karakteristik özellikleri arasında büyüklük, örgütlenme yapısı, göze çarpan şekilde merkezi olmayan düzeni ve giderek artan çeşitliliği sayabiliriz.

Büyüklük

Amerika Birleşik Devletleri'nde okullar – özel ve devlet okulları, ilköğretim ve liseler, eyalet ve özel üniversiteler – ülkenin her yerine dağılmış olarak bulunabilir. Amerika, dünyanın en geniş kapsamlı evrensel eğitim sistemlerinden birini yönetmeye devam ediyor. Ulusal Eğitim İstatistikleri Merkezi verilerine göre, 2005-2006 akademik yılında Amerikan okul ve üniversitelerinde 75 milyondan fazla çocuk ve yetişkin kayıtlı idi. Ayrıca, 6,8 milyon kişi anaokulundan üniversiteye kadar olan eğitim sürecinde öğretmenlik görevini üstlenmişti.

Ek olarak, düşük gelirli ailelerden gelen, yaşları genelde 3-4 arasında değişen, okul öncesi eğitim çağındaki bir milyondan fazla çocuk, Avantajlı Başlangıç (*Head Start*) adı verilen eğitim programına katılıyor. Okul öncesi eğitim çağındaki çocukların 5-6 yaşlarına geldiklerinde okula hazır olmalarını sağlamak üzere tasarlanmış olan bu ulusal program kapsamında, bilgi/beceri, sosyal gelişim ve beslenme eğitimi verilmektedir.

II. Dünya Savaşı sonrasında "Baby Boom" olarak bilinen nüfus patlaması dönemi (1946-1964 yılları arası) boyunca, devlet okullarına kayıt oranı katlanarak arttı. 1980'li yıllarda bir düşüşün gözlemlendiği okul kayıtları, son ABD Nüfus Bürosu raporlarına göre, büyük ölçüde İspanyol ve Latin Amerika kökenli nüfusun artışıyla yeniden çok güçlü bir tırmanışa geçti.

Okul öncesi eğitim çağındaki öğrenciler, Avantajlı Başlangıç programı sınıfında öykü dinliyorlar.

Günümüzde, Birleşik Devletler eğitim sistemi, 96.000 devlet ilköğretim okulu ve lise ile birlikte, lisans ve lisansüstü programlarında - bazılarının kayıtları 30.000'e ulaşan küçük ve büyük - 4.200'den fazla yüksek okul ve üniversiteden oluşmaktadır.

Ülkenin yıllık eğitim harcamaları güncel toplamı 878 milyar dolar civarındadır.

K-12 Düzenlemesi

Çoğu eyalette öğrencilerin 16 yaşına kadar okula gitmeleri zorunludur. Çocuklar ilköğretime genelde beş yaşında anaokulunda başlayıp, lise son sınıf olan 12. sınıfa kadar (18 yaş) devam ederler. İlköğretim yılları ana sınıfından 5. veya 6. sınıfa kadar olan süreyi kapsar, ancak bazı okullarda 8. sınıfa kadar devam etmektedir. Amerika Birleşik Devletleri'nde lise olarak bilinen orta dereceli okullar ise, genelde 9. ile 12. sınıflar arasındaki süreyi kapsar.

Elli yıl önce, ilköğretim öğrencileri normal koşullar altında doğrudan liseye geçer, ya da yedinci/sekizinci sınıf ya da yedinci/sekizinci/dokuzuncu sınıfı ortaokul düzeyinde okuyup oradan liseye devam ederlerdi. Ancak son 30 yıl içinde, ortaokulların yapısal değişiklikleri sonucunda, bu okullardaki eğitim programı altıncı, yedinci ve sekizinci sınıfların okutulmasına göre tasarlanmıştır. Tahminlere göre, günümüzde 10 ila 15 yaş grubundaki 20 milyon genç ortaokullarda okumaktadır.

Minnesota'da okul müdürlüğü yapan Mark Ziebarth iki yaklaşım arasındaki farkı şöyle anlatıyor: "Geleneksel ortaokul programı, daha küçük yaşta öğrenciler için geleneksel lise programını yansıtmak amacıyla tasarlanmıştır. Sınıfların bölümler halinde düzenlendiği liselere benzeyen bir eğitim programı uygulanmaktadır. Yeni yapılarıyla ortaokullar ise, ergenlik çağındaki gençlerin özel ihtiyaçlarını karşılayacak bir ortam oluşturmak üzere tasarlanmıştır."

Bu ortaokulların karakteristik özellikleri arasında, 45-50 dakikalık ders saatleri yerine, ekip eğitimi ve esnek blok zamanlama yöntemi bulunur. Ayrıca, küçük gruplar halinde eğitim, konuya disiplinler-arası yaklaşım, ve 10-15 yaş grubundaki gençlerin dikkatini çekecek özel projelere ağırlık verilmektedir - ki bu yaş grubundaki gençler Ulusal Ortaokullar Derneği'ne göre, "yaşamlarındaki en hızlı entellektüel ve gelişimsel değişim sürecinden geçmektedirler."

Grand Island, Nebraska'da bir ortaokulda İngilizce öğrenenler

14-18 yaş grubundaki öğrencilere geniş bir yelpazede akademik ve seçmeli dersler sunan büyük, çağdaş liseler, 20. yüzyılın ortalarında Amerikan eğitiminin demirbaşları olarak yerlerini iyice sağlamlaştırdılar. Lise öğrencileri ayrıca çeşitli klüp, etkinlik, spor programı, mesleki-eğitim ve ders programı dışındaki diğer faaliyetler arasından dilediklerini seçebilmektedir. Not ve sınav sonuçlarına dayanarak, ileri derece akademik kurslar alabilir, ya da daha genel ya da mesleki eğitim uygulamalarına katılabilirler.

20. yüzyılın büyük bölümünde, liseler daha fazla öğrenciye çeşitli ders seçenekleri sunabilmek için, daha büyük birimler halinde biraraya getirildiler. Kırsal kesimde neredeyse yok olan liselerin yerini daha büyük çaptaki eyalet liseleri aldı. Şehirlerde ise, sayıları 5.000'e ulaşan ve hem üniversiteye devam etmeye niyetli öğrencilere yönelik, hem de herkese cazip gelebilecek mesleki dersler veren büyük lise birimlerine sıkça rastlanmaktaydı.

Daha yakın geçmişte, bu tarz büyük okullardaki eğitim kalitesi ile ilgili kaygılar sonucunda, öğretmen-öğrenci oranı daha düşük olan küçük çaplı okulların kurulması gerekliliği ortaya çıktı.

Halk kültüründe çağdaş Amerikan lisesi kavramı uzun yıllardır çok önemli bir yer tutuyordu. Ünlü *Grease* müzikali, *Happy Days* televizyon dizisi, ve *Blackboard Jungle* gibi sinema filmleri 1950'li yıllarda okulların iyi ve kötü yönlerini gözler önüne serdi. Lise ortamında geçen bazı popüler filmler arasında *Mean Girls*, *Juno*, *Election* ve *High School Musical* ile bu temayı işleyen *Beverly Hills 90210* ve *Saved by the Bell* gibi televizyon dizileri akla ilk gelenler arasında bulunuyor.

Özel Okullar

Amerika Birleşik Devletleri'nde hızla gelişen özel okulların çoğu kilise ve diğer dini kuruluşlar tarafından idare edilmektedir. 2007-2008 akademik yılında ilk, orta ve liseye gittiği tahmin edilen 55,8 milyon çocuğun yaklaşık 6 milyonu, ya da yüzde 11'i, özel okullarda kayıtlı idi.

Özel okul öğrencilerinin yarısından fazlası, ülkenin en eski özel okul sistemi olan Katolik okullarda eğitim almaktadır. Diğer özel okullar ise, hemen tüm Protestan mezhepleri ile birlikte Quaker, Müslüman, Yahudi, ve Rum Ortodoks dinlerini de temsil ederek, Amerika'nın dini çeşitliliğini yansıtmaktadır.

Ancak, ülkenin en eski özel okulları, 18. yüzyılda kurulan ve ülkenin önde gelen entellektüel ve siyasi liderlerinin pek çoğunu yetiştirmiş olan yatılı okullardır.

Son yıllardaki nüfus verilerine göre, 1,1 milyon öğrenci 50 eyaletin her birinde yürürlükte olan yönergeler çerçevesinde, ebeveynleri tarafından kendi evlerinde eğitim almaktadır.

Yerel Denetim

Amerikan eğitiminin belki de en göze çarpan karakteristik özelliği merkeziyetçi olmayışıdır. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki okullar, geçmişte ve günümüzde, büyük ölçüde eyalet ve yerel hükümetlerin sorumluluğu altında yönetilmektedir.

Detroit, Michigan'da bir ilköğretim okulunda bilgisayar laboratuvarı çalışması.

Diğer pek çok ülkeden farklı olarak, A.B.D.'de – askeri akademiler ve Kızılderili Amerikalıların okulları gibi çok az sayıda istisnalar hariç- milli bir eğitim sistemi yoktur. Hatta, federal hükümet, ne bir milli eğitim müfredatını onaylar, ne de yönetir.

A.B.D.'de devletin karşıladığı eğitim harcamaları, fonların büyük bir kısmını emlak vergisinden sağlayan her şehir ve bölge için en büyük gider kalemini oluşturur. Çoğu seçimle oluşturulan yerel eğitim kurulları - Kansas ve Nebraska gibi eyaletlerdeki küçük kırsal okullardan, yılda bir milyondan fazla öğrenciye eğitim veren New York şehri okul sistemine kadar - ülke genelinde yaklaşık 15.500 eğitim bölgesini yönetmektedir.

Eyalet eğitim kurulları ve eyalet eğitim müdürü yerel eğitim bölgelerini denetler; öğrenci ve öğretmenler için standartları belirler; eğitim sınıfına göre müfredatı onaylar; ve ders kitaplarının seçimini sıklıkla gözden geçirirler. Eyaletin eğitim üzerindeki asıl gücü, giderek artan bir şekilde finansal temele dayanmaktadır: Günümüzde pek çok eyalet, yerel vergi gelirlerine ek olarak, okullara önemli ölçüde para desteği sağlamaktadır.

Yerel yönetimlerin devlet okullarını denetleyerek finanse etmesinin diğer bir sonucu da, zengin ve yoksul eğitim bölgeleri arasındaki uçurumun giderek genişlemesi olmuştur. Eyalet mahkemeleri ve yerel destek gruplarının son yıllardaki baskıları altında, gelir düzeylerinden bağımsız olarak pek çok eyalet, okullara aktarılan para kaynaklarının daha adil bir biçimde dağıtılması yolunda önemli adımlar atmıştır.

Federal hükümet, eşit erişim ve eğitimde üstün kalite sunabilmek amacıyla araştırma ve maddi destek sağlarken, öğrenci kredi programlarını da fonlandırır ve az gelirli öğrencilere para yardımında bulunur. Ancak, eğitim sorumluluğu halen eyalet ve yerel hükümetlere ait bir sorumluluk olmaya devam etmektedir. A.B.D. Eğitim Bakanlığı'na göre, her düzeyde eğitim için yıllık harcamaların yüzde 90'ı eyalet, yerel ve özel kaynaklardan sağlanıyor.

Çeşitlilik

Tarihleri boyunca göç dalgaları yaşamış olan Amerika Birleşik Devletleri'ndeki okullar, hizmet ettikleri daha geniş toplum kesimi gibi, bugün her zamankinden daha fazla etnik çeşitlilik göstermektedirler. 20. yüzyılın başlangıcında, çoğunluğu Güney ve Doğu Avrupa kökenli olan göçmen ailelerin çocukları, Kuzey Doğu ve Orta Batı eyaletlerindeki devlet okullarına akın ettiler. Günümüzde ise, ağırlıklı olarak Latin

Amerika ve Asya kökenli yeni göçmenler, öğrenci nüfusunun etnik yapısını değiştirmeye devam etmektedir.

Afrika kökenli Amerikalılar, K-12 öğrenci nüfusunun yaklaşık yüzde 17'sini oluştururken, Latin Amerika kökenliler, devlet okullarındaki en büyük azınlık grubu haline gelmektedir. Özellikle Doğu ve Batı kıyı eyaletlerinde, evlerinde Arapçadan Vietnamcaya kadar bir düzine farklı lisanın konuşulduğu, anne ve babaları Amerika dışında doğmuş öğrencileri bulunan okullara sıkça rastlanır. Sonuçta, İkinci Dil Olarak İngilizce eğitimi vermek, eğitim sisteminin en önemli sorumluluklarından biri olmaya devam ediyor diyebiliriz.

Yerinde yönetim ve çeşitlilik özelliklerine rağmen, devlet okulları yönetim şekilleri açısından birbirleriyle son derece uyum içindedir. California'dan Pennsylvania veya Georgia'ya yatay geçiş yapan bir öğrenci, elbette ki farklı durumlara karşılaşacaktır. Ancak, federal hükümet ulusal bir müfredatı zorunlu kılmamasına rağmen, akademik ders seçenekleri farklı okullarda yine de oldukça aşina gelecektir.

Devlet başışıyla arazisi tahsis edilen ilk üniversitelerden biri Ohio State University, 1873 yılında kurulmuştur.

Özel Okulların Yükselişi

Koloniler döneminde, New England'deki birkaç koloni tarafından maddi durumu uygun olan aile çocuklarının yararlanması için " paralı okullar" kurulmasına rağmen, devlet okulları kavramı henüz bilinmemekteydi. Kuzey Amerika'nın 1636 yılında Massachusetts'te kurulan ilk üniversitesi olan Harvard, diğer tüm eski ve köklü üniversiteler gibi, neredeyse tamamen dini eğitim ve Latince ile Yunanca gibi klasik diller üzerine odaklanmıştı.

Bir jeoloji deneyi için araştırma yapan öğrenciler.

Devlet Okulu

1787 yılında Kuzey Batı Kararnamesi (Northwest Ordinance) olarak yayınlanan ve günümüzün Ohio, Illinois, Indiana, Wisconsin ile Michigan eyaletlerini kapsayan belge uyarınca, her yeni kasabaya ait 36 parsel araziden birinin devlet – ya da o günün terimiyle “genel” – okul yapımına tahsis edilmesi öngörülmüştü. Bu okullar, genelde sade, tek derslikli, tepelerinde çan kulesi bulunan ve Amerikan tarihinde iz bırakmış “küçük, kırmızı okul binalarıydı. ” 1820 yılında Kongre, eyalet eğitim fonlarının kamu arazilerinin satışı yoluyla toplanmasına yetki verdi.

19. yüzyılın ilk yarısında, reformcu kimliği ile tanınan Massachusetts’li Horace Mann, tüm çocukların yararlanabileceği ücretsiz devlet okullarını geliştirmek ve desteklemek amacıyla, çok etkili bir kampanya başlattı. Yazar Lawrence Cremin’e göre, “ücretsiz okullar için verilen mücadele çok çetin bir mücadeleydi, ve 25 yıl boyunca da sonucu belirsiz oldu.”

Oysa, 1860 yılına gelindiğinde, eyaletlerin çoğu bu fikri benimsemiş, ve okulların denetimini yerel toplumlara bırakarak, vergi zammına karşı yapılan protestoları yatıştırmışlardı. Böylece, kamu tarafından finanse edilen ve yerel hükümetlerce denetlenen ücretsiz eğitim ilkesi, Amerikan toplumunda kök salmış oldu.

Üniversite Arazileri

Amerikan İç Savaşı sırasında, 1862 yılında yürürlüğe giren Morrill Arazi Bağışı Kanunu (*Morrill Land Grant Act*), tarım ve sanayi üniversitelerinin kurulması için aynı mekanizmayı - kamu arazilerinin satışını - öngörmüştü. Günümüzde, devlet bağışı yoluyla arazisi tahsis edilen bu okullar - ki aralarında ülkenin en büyük ve etkin üniversiteleri de bulunmaktadır - hem lisans hem de lisansüstü düzeyinde geniş kapsamlı sosyal bilimler ve mesleki ders programları sunmaktadır.

Şu anda arazi bağışı yoluyla kurulmuş üniversite sayısı 106’dır.

San Jose, California'da vatandaşlığa kabul töreni.

Hudut Okulları

Batı hududuna yerleşenler kasabalarını kurar kurmaz hemen okul binalarını da inşa etmeye kalkıştılar. Hatta, Kongre, bu bölgelerin eyalet olarak tanınma taleplerinin dikkate alınması için, herkese ücretsiz eğitim veren okulların kurulmasını önkoşul olarak göstermekteydi. Tarihçi Kathryn Sklar, "Okul" (*School*) adlı kitabında, "Okullar, yeni yerleşen aileleri bölgeye çekebilmek için kullanılan önemli kent kurumları haline gelmişti" diye yazmıştı.

Ancak, hudut okulları, şehirlerdekilere göre çok daha farklı nitelik taşıyan sorunlarla karşılaşmaktaydı. Bunlardan en önemlisi, öğretmen eksikliği idi. Tom Amca'nın Klübesi (*Uncle Tom's Cabin*) adlı kitabın yazarı Harriet Beecher Stowe'un kızkardeşi olan Catherine Beecher, bayan öğretmenlerin desteklenmesini, Batı'da "medenileştirme gücü" olarak sunduğu başarılı bir kampanyaya liderlik yaptı. Bu kadınlar, eğitimin yaptığı çağrıya olan inançları ve Batılı okullara göre hazırlanmış McGuffey Readers olarak bilinen çeşitli ders kitapları dışında çok fazla donanımları olmaksızın, hudutlarda çeşitli zorluklar ile karşı karşıya kaldılar. Sözü edilen ders kitapları, okuma ve matematik dersleri ile birlikte, kişilik gelişimi için tasarlanan "ahlaki öyküler" de içermekteydi.

Şehirlere Göç Edenler

Devlet okulları, çoğu Avrupa'dan olmak üzere, ama Batı Kıyısı eyaletlerinde önemli ölçüde Çin ve Japon, ve Güney Batı'da Latin Amerika kökenli göçmen öğrencilerin ülkeye düzenli akını ile birlikte hızla arttı. Birbirini izleyen göçmen dalgalarından her biri, yeni öğrenci sayısının benzersiz artışıyla başa çıkmaya çalışan Amerikan eğitim sisteminin sadece kapasitesini değil, hedefleri ve örgütlenmesini de zorladı.

Çok farklı kültürlerden gelen ve farklı diller konuşan öğrencilerin asimilasyonu ve eğitimi ile ilgili zorluklar, göçmenlerin - gerek 19. yüzyılın ortalarında yerleşen İrlandalılar, Almanlar ve İskandinavların, gerekse göçmenliğin zirvesi olarak bilinen 1890-1920 yılları arasında yerleşen Doğu ve Güney Avrupalıların - yerleşmek için özellikle tercih ettikleri şehirlerde yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Şehir okulları katı disiplinli ve çok kalabalık yerler olabiliyordu, ama Resmi Yayın Kuruluşu (*Public Broadcasting Service - PBS*) tarafından yayımlanan "Okul" (*School*) adlı kitapta da anlatıldığı gibi, "eğitimin cazibesi o kadar güçlüydü ki, göçmenleri taşıyan vapurun ulaştığı günün hemen ertesinde, New York'ta sadece tek bir okula kayıt için 125 öğrenci müracaat ederdi."

Ancak, bazı tahminlere göre, çocuk işgücü üzerinde herhangi bir yasağın olmaması nedeniyle, çocukların sadece yüzde 50'si okula kayıtlıydı ve kayıtlı olanlar da ortalama beş yıl okula devam ediyorlardı. Bu dönemde devlet okullarının sayısı olağanüstü artmıştı - 1870 yılında 7,6 milyon olan öğrenci sayısı, 19. yüzyılın sonunda 12,7 milyona ulaşmıştı. "Okul" (*School*) adlı kitaba göre, Amerika Birleşik Devletleri "dünyada başka herhangi bir ülkeye göre, daha fazla öğrenciye daha fazla eğitim sağlayan ülke" konumuna gelmişti.

Akademisyen ve eğitim tarihçisi Diane Ravitch'in yine "Okul" (*School*) adlı kitapta yazdığı gibi, "Amerikan okul sisteminin düşük gelirli öğrencilere sosyal hareketlilik sağlamak açısından hazırlıklı olması gerçekten çok etkileyiciydi; ayrıca, okul sisteminin yeni gelenlerin Amerikan toplumuna asimilasyonu açısından gösterdiği çabalar da büyük ölçüde başarıya ulaşmıştı... Bunlar, Amerikan devlet okullarının sürekliliği olan başarılarıydı."

Herkes için Eğitim

20. yüzyılın ortalarında, anaokulundan lise son sınıfa kadar evrensel eğitim ideali, çok sayıda Amerikalı için gerçeklik kazanmıştı. Ancak, özellikle ulusun azınlık ırkları için bu durum pek geçerli değildi.

Ayrımcılık

Birleşik Devletler'de kamu eğitimine katılım artışındaki en büyük istisna, Afrika kökenli Amerikalılardı. Amerikan İç Savaşı'ndan önce (1861-1865), Güneyli kölelerin eğitime erişimi çok kısıtlı olmakla kalmıyor, okur-yazarlığı öğrenmeleri nedeniyle cezalandırılıbiliyorlardı. Köleliğin sona ermesiyle, Güney'de yaşayan siyah Amerikalılar, ayrımcılığın büyük ölçüde uygulandığı bir ortamda yaşamlarını sürdürdüler. Brooker T. Washington isimli siyah eğitimcinin "bir ırkın tümü, okula gitmek için çaba sarf ediyor" diye nitelendirdiği ihtiyacı karşılamak için, Freedmen'in Bürosu ve benzer dernekler tarafından kurulan okullara rağmen, bu duruma eğitimde ayrımcılık da dahildi. Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi'nin 1896 yılında "ayrı ama eşit" doktrini altında aldığı karar uyarınca, 20. yüzyıla girerken, 17 Güney ve hudut eyaletinde ırk ayrımının hala yürürlükte olduğu okullar bulunuyordu. Ancak, tahminlere göre, siyahlar arasında okur-yazarlık oranı İç Savaş sonrası dönemde yüzde 5'ten 70'e çıktı.

Arkansas, Little Rock'ta Central High School, 1957. Güney eyaletlerindeki okullar arasında farklı ırkların entegrasyonu açısından çok önemli yeri olan bir lise.

Güney eyaletleri dışında da, nüfus ve konut dağılımının sonucu olarak, siyah ve beyaz öğrenciler arasında fiili bir ayrışmanın yaşanmakta olması gündemdeki

konulardan biriydi. Kentsel kesimde Afrika kökenli Amerikalıların artması ile birlikte, şehir okul sistemleri, çoğunluğu beyaz öğrencilerin okuduğu banliyö okulları ile çevrelenmiş ve azınlıkların ağırlıkta olduğu dışa kapalı bölgeler haline geldi.

Brown'a karşı Eğitim Kurulu Davası (*Brown v. Board of Education*)

Afrikalı Amerikalılar ulusun tarihi boyunca ırk ayrımcılığı uygulamasına karşı çıktılar. Ancak, 1950'li ve 1960'lı yıllarda okullarda ırk entegrasyonu Sivil Haklar Hareketi'nin merkezi haline gelinceye dek, bu anlamda çok fazla başarı kaydedilemedi.

Yıllarca süren titiz bir hazırlık döneminden sonra, 1950 yılında, ülkedeki en eski sivil haklar örgütü olan Renkli Irkların İlerlemesi Ulusal Derneği (*National Association for the Advancement of Colored People - NAACP*), Topeka, Kansas'ta yerel okullara çocuklarını kaydetmeye çalışan 13 siyah ebeveyni üye olarak kabul etti. Ebeveynlerin başvurusu okullar tarafından geri çevrilince, NAACP mahkeme davası açtı. *Brown v. Board of Education* olarak bilinen bu dava Yüksek Mahkeme'ye intikal edinceye kadar, üç ayrı eyalet ve District of Columbia'daki benzer davalar ile birleştirilmişti.

Mahkeme, 1954 yılında oy birliği ile aldığı kararını, "Ayrı eğitim tesisleri, doğaları gereği eşit değildirler" şeklinde açıkladı. Kansas ve diğer hudut eyaletleri karara uydu. Fakat, Güney eyaletleri "toplu direniş" adlı kampanya ile bu karara meydan okuyarak, eyalet ve federal hükümetler arasında bugün de devam eden çatışmanın başlangıcını tetiklediler. 1957 yılında, Arkansas'taki Little Rock Central High School'da yaşanan ırk entegrasyonu süreci Amerikan askerlerinin okula gönderilmesini gerektirdi. Siyah öğrenci James Meredith, Mississippi Üniversitesi'ne kaydını yaptırırken, geniş çaplı arbedeler yaşandı. Güneylilerin okullarda ırk entegrasyonuna karşı direnişi, 1964 yılında yürürlüğe giren Sivil Haklar Yasası ve Başkan Lyndon Johnson zamanında kabul edilen 1965 yılı Seçim Hakları Yasası'nı izleyen yıllarda da son bulmadı.

Rogers, Arkansas'ta Nuevo Schools İngilizce Akademisi.

Entegrasyon girişimi açısından yine aynı derecede önemli bir katkı, 1965 yılında onaylanan İlk ve Orta Dereceli Okullar Yasası Birinci Maddesi uyarınca, federal fonların kamu eğitimine aktarılması sayesinde gerçekleşti. O günden bu yana, yoksul ve dezavantajlı çocukların okuduğu okullara milyarlarca dolar maddi destek sağlanmıştır. Birinci Madde kapsamına giren fonlardan sadece ırk ayrımı yapmadığını kanıtlayabilen okullar yararlanabiliyordu.

İrk tablosundaki dengesizlik pek çok devlet okulunda devam etmektedir. Ancak, bu durum daha çok ikamet edilen bölgelerin yapısı ve azınlıkların yoğun olarak şehirlerde yaşamasından kaynaklanmaktadır. Harvard Üniversitesi'nde sürmekte olan bir araştırmaya göre, yüksek oranda azınlıklara sahip eyaletlerde ırk ayrımının arttığı, ve bunun da düşük gelirli Latin Amerika ve Afrika kökenli öğrencileri etkilediği gözlenmiştir. Buna karşın, ırk çeşitliliği fazla olan okullarda okuma olasılığı en yüksek azınlığın Asya kökenli Amerikalılar olduğu anlaşılmıştır.

Buradan çıkarılacak sonuç, eşitlik ilkesine bağlı kalmasına rağmen, Amerikan eğitim sisteminin uygulamada bu hedefe çoğu zaman ulaşamadığıdır.

Çift Dilde Eğitim ve Asimilasyon

Brown v. Board of Education davası ve herkese eşit erişim ilkesinin yarattığı miras, kadınlar ve engelliler de dahil olmak üzere, diğer azınlık ırkları için bir model oluşturmuştur.

Latin Amerika kökenliler çoğu zaman kendilerini ırk ayrımının uygulandığı, yoksul bölgelerdeki okullarda bulurlar. Nitekim, 1947 yılında fazla bilinmeyen bir mahkeme kararı ile, California eyaletinde anadili İspanyolca olan öğrenciler için ayrı okul uygulamasına son verildi.

Ancak, dil sorunu gündemdeki yerini korumuştur: Öğrencileri, yoğun pratik yapabilecekleri İngilizce programlarına mı kaydetmeli, yoksa – genelde İspanyolca olan - anadillerini kullanmaya devam edebilecekleri, ama aynı zamanda İngilizce de öğrenebilecekleri programlara mı kaydetmeli? Çift dilde eğitim sorusu çok eskiye dayanır. Bu soru, Amerika Birleşik Devletleri için çeşitli ırk ve dillere sahip insanların kaynaştığı ortak kimliği vurgulayan bir ortam olarak mı, yoksa net şekilde tanımlanmış kültür ve köklerin bulunduğu bir mozaik olarak mı görülmeli tartışmasını yansıtmaktadır.

Biyoloji dersinde deney yapan öğrenciler.

Çift dilde eğitimi destekleyenler, öğrencilerin anadillerinde akademik anlamda geri kalmayacaklarını ve İngilizceyi öğrendiklerinde normal derslere geçiş yapabileceklerini savunmaktadır. İngilizce eğitimini destekleyenler ise, çift dil yaklaşımının İngilizce hakimiyetini sadece yavaşlattığını ve öğrencilerin yaygın kültüre katılma sürecini engellediğini ileri sürmektedir.

1960'lı ve 1970'li yıllarda, pek çok okul bölgesi çift dil yaklaşımlarını benimsemişti. Fakat, fonların azalmasıyla birlikte bu tür yaklaşımlara olan ilgi de azaldı. Son yıllarda, öğrencileri "İngilizce Dili Öğrencileri" olarak tanımlamak ve normal İngilizce derslerine yerleştirmek ortak bir yol olarak uygulanmaktadır. Bu yaklaşım, İngilizceyi ikinci dil olarak öğreten uzmanlarca da desteklenmektedir. A.B.D. Eğitim Bakanlığı'na

göre, yaklaşık 3,7 milyon öğrenci, ya da öğrenci nüfusunun yüzde 8'i, özel olarak İngilizce dil hizmetleri almaktadır.

Kadınlar ve IX. Madde

New Mexico, Acoma Pueblo öğrencileri İngilizce dersinde.

Eğitimde kadınlara eşit haklar kampanyası öncelikle üniversitelerdeki kadınlara odaklandı. Sonuç olarak, Yüksek Eğitim Yasası üzerinde 1972 yılında yapılan değişiklik, yüksek eğitimde cins ayrımını yasaklayan IX. Madde ortaya çıktı. Böylece, geleneksel anlamda erkek egemenliği altındaki tıp, hukuk ve mühendislik gibi fakültelerde kadın öğrenci kayıtları da önemli ölçüde arttı.

Ancak, IX. Madde üzerindeki en yaygın olarak sürdürülen tartışma sporcuları ilgilendirmektedir. Yasanın üniversiteye özgü erkek spor programlarına adil olmayan şekilde zarar verip vermediği sorgulanmaktadır. Siyasi ve spor çevrelerinde bu konu çok hararetli tartışmalara neden olmuştur. IX. Madde'yi destekleyenler, hem akademik alanda hem de sporda kadınlar için açtığı fırsatların derin etkisine dikkat çekmektedir. Karşı olanlar ise, yasanın hem kadınların hem de erkeklerin çıkarlarına zarar veren bir kota sisteminden ibaret olduğunu savunmaktadır.

Ana Yola Sokma

Engelli ve "özel ihtiyaçları olan" öğrenciler için sözcülük yapanlar, Sivil Haklar Hareketi modelinden esinlenerek, bu öğrencilerin normal sınıf ve okul faaliyetlerine daha geniş anlamda katılmalarını sağlamak amacıyla, "Ana yola sokma" diye adlandırılan sürecin gerekliliğini belirtmektedir. Bu kişilere göre, yapılan araştırmalar, fiziksel ve zihinsel engelli çocukların günün en azından bir kısmında normal sınıflara yerleştirilmelerinin, daha fazla akademik başarı, özgüven ve gelişmiş sosyal beceriler ile sonuçlandığını gösteriyor.

1975 yılında onaylanan Engelli Kişilerin Eğitimi Yasası, engelli çocukların "ücretsiz ve uygun bir kamu eğitimi" almalarını öngörmektedir. Yasa, okulların Bireysel Eğitim Planı (*Individual Education Plan-IEP*) hazırlamalarını ve öğrenciyi en az düzeyde sınırlayıcı sınıf ortamına yerleştirmelerini şart koşmaktadır.

Uygulama maliyetleri hızla yükselmesine rağmen, bu yasa yaygın anlamda desteklenmiştir. Kamu eğitiminde son yıllardaki maliyet artışının büyük bir kısmı, fiziksel ve zihinsel engelli çocuklar ile gençlere erişilebilir ve adil eğitim için gerekenin yapılmasından kaynaklanmaktadır.

Son yıllarda elde edilen verilere göre, A.B.D.'deki devlet okullarında özel ihtiyaçlara sahip 6,1 milyon öğrenci eğitim almaktadır. En sık rastlanan eğitim sorunları arasında konuşma ve dil engellerinin yanında, zihinsel, ruhsal veya fiziksel engeller de özel ihtiyaçlar kapsamında tutulabilir.

Amerikan Yerlisi – Kızılderili Okulları

Federal hükümetin eğitime doğrudan müdahalesi açısından birkaç istisnadan biri, Amerikan Yerlilerine – ya da Kızılderililere - verilen eğitimidir. Kızılderili okullarının federal düzeyde yönetimi; hükümet ile yarı-egemen Amerikan Kızılderilileri ve Yerli Alaskalı kabileler arasında hem kanunlarda hem de antlaşmalarda ifade edilen özel bir ilişkiyi yansıtır.

Tesuque, New Mexico'da matematik sorularını çözmek için ortaklaşa çalışma.

Amerikan Kızılderililerinin resmi eğitim ile ilk karşılaşmaları, akademik eğitimden çok din değiştirme ile tavır ve giyim tarzında Batılılaştırma amacını güden misyoner ve kilise okulları sayesinde gerçekleşmişti. Sınırlar 19. yüzyılda batıya doğru kaydıkça, kilise tarafından yönetilmekte olan bu okullar, zaman içinde yerlerini federal hükümete ait Kızılderili İşleri Bürosu'nun yönetimi altındaki okullara bıraktılar.

Bu tür okulların temel politikası, Yerli Amerikalıların kabile kültürlerini zorla terketmelerine yol açarak yaygın kültüre asimile edilmelerini sağlamaktı. Pek çok Kızılderili çoğunlukla evlerinden uzakta, saçlarının kesilip yerel kıyafetlerinin değiştirildiği, ana dillerini konuşmalarının yasaklandığı yatılı okullarda okutuldu. Bu okullar arasında en önde geleni, Pennsylvania eyaletindeki Carlisle School idi.

1928 yılında yayımlanan bir raporda, Kızılderili eğitimindeki başarısızlıklar ve kötü muameleler sıralanmıştı. Bu rapor sayesinde, Yeni Kızılderili Anlaşması (*Indian New Deal*) diye bilinen öneri paketi hazırlanarak maddi destek sağlandı ve reformlar yapıldı. Daha sonra, Sivil Haklar Hareketi kendisine paralel olarak Kızılderili Hakları Hareketi'ni ateşledi. Uzun yıllardan sonra, federal hükümet politikalarını değiştirdi ve Yerli Amerikalı halkların kültür ve geleneklerinin korunduğu, ama aynı zamanda modern bilgi ve becerilerin de aktarıldığı bir eğitim sistemi kurdu.

Kızılderili Eğitim Bürosu, günümüzde 184 ilk ve orta öğretim okulunun yanısıra, 24 üniversite de yönetmektedir. Bu okullar, Amerika Birleşik Devletleri'nin çeşitli bölgelerindeki 23 eyalette, 63 ayrı Kızılderili bölgesinde, 238 farklı kabileyi temsil eden yaklaşık 60.000 öğrenciye hizmet vermektedir.

Eğitimde Mükemmellik Arayışları

“Eğitimde mükemmellik” olarak adlandırılan hareket zaman zaman çok çeşitli tarzlara bürünmüştür. Bu değişikliklerin bir kısmı, temel eğitim konularına vurgulamaktadır - matematik, fen, tarih ve dil sanatları (okuma, yazma ve edebiyat). İlk ve orta öğretim kurumlarının çoğunda, çok başarılı veya üstün zekalı öğrenciler için farklı programlar da sunulmaktadır.

AP ve IB

Akademik anlamda hızlı ilerleme kaydetmek isteyen Amerikalı lise öğrencileri için, günümüzde en yaygın olarak bilinen iki yaklaşım başarıları ile tanınmaktadır: İlerletilmiş Yerleştirme (*Advanced Placement - AP*) ve Uluslararası Bakalorya (*International Baccalaureate - IB*). Bu iki program bazı açılardan birbirinden farklıdır, ama her ikisi de öğrenciler’ üniversitede üstün başarıya taşıyabilecek, zorlu bir ders programı içermektedir.

1955 yılında temeli atılan İlerletilmiş Yerleştirme (AP) programı Üniversite Kurulu tarafından yönetilmektedir. Bu birim, 5.200 okul, üniversite ve farklı eğitim kurullarından oluşmaktadır. Üniversite Kurulu, AP sayesinde öğrencilerin lise yıllarında katılabileceği 30’dan fazla konuda üniversite düzeyinde dersler geliştirmiştir. Amerika Birleşik Devletleri ile birlikte 40 yabancı ülkede öğrenciler - lise 3 ve 4. yıllarda girdikleri AP sınavlarında belli baraj puanlarını aşmaları kaydıyla üniversite kredisi alabilmektedir.

Los Angeles’ta öğretmen eğitim sınıfı.

A.B.D. Eğitim Bakanlığı’na göre, Amerikan liselerinin yüzde 60’ından fazlası AP kursları sunuyor. En sıkça girilen sınavlar arasında ise, yüksek matematik, İngiliz edebiyatı ve tarih dersleri bulunmaktadır. 2006 yılında, Amerikan lise öğrencilerinin yüzde 24’ünden fazlası AP sınavlarına girmiştir. Bu oran, 2000 yılına ait yüzde 16’ya göre artış göstermektedir.

İsviçre’deki Uluslararası Bakalorya Kuruluşu (IBO) tarafından yönetilmekte olan IB Diploma programı, başka ülkelerde de tanınacak ortak bir müfredat ve akademik kredi sistemi oluşturma çabalarından doğdu.

IBO şu anda 125 ülkede 2.000’den fazla okul ile birlikte çalışmaktadır. Bunların arasında Amerika Birleşik Devletleri’nde yaklaşık 800 okul bulunuyor. Öğrenciler altı ayrı akademik alanda çok sıkı bir eğitim programı izliyorlar: İngilizce, yabancı dil, fen, matematik, sosyal bilimler ve sanat. Ayrıca, 2.000 saatlik toplum hizmeti

yapmaları ve yürüttükleri bağımsız araştırmaya dayanan 4.000 kelimelik bir rapor yazmaları da gerekmektedir.

Öğretmenleri Değerlendirme

Los Angeles'ta, yetişkinler için eğitim sınıfında öğrenciler bilgisayar kullanmayı öğrenirken.

Bazı uzmanlar, öğretmenlerin meslekten ayrılmasının genel öğretmen açısından daha büyük bir sorun olduğuna dikkat çekmesine rağmen, öğretmen sayısı ve nitelikleri süregelen tartışma konuları olmuştur.

Son yıllarda standartların yükselmesi için yapılan baskının bir göstergesi de, öğretmenin öğrenciyle daha fazla vakit geçirebileceğine işaret eden düşük oranlar ile, öğretmen-öğrenci oranlarıdır. Ulusal Eğitim İstatistikleri Merkezi'ne (*National Center for Education Statistics*) göre, 1980-2001 yılları arasında ilk ve orta öğretim okullarındaki öğretmen-öğrenci oranları öğretmen başına 18,6 öğrenciden 15,8'ya düşmüştür. Bu oran, kısmen, engellilere ders veren özel eğitim öğretmenleri sayısındaki artışı ya da İngilizceyi ikinci dil olarak öğreten öğretmenlerin sayısındaki artışı yansıtmaktadır. Devlet okulu sınıflarındaki öğrenci sayısı genelde 20 civarındadır.

Son yıllardaki verilere göre, tüm devlet okulu öğretmenlerinin yüzde 90'ından fazlası, "çok nitelikli" olarak değerlendirilmektedir – yani, branşlarında öğretmenlik yapmak için yeterince deneyim ve donanımına sahip oldukları düşünülmektedir. Bu rakamlar, aynı zamanda, daha nitelikli öğretmenlerin nispeten zengin okullarda görev yaptığı; azınlık ve düşük gelirli öğrencilerin okudukları okullarda ise daha az sayıda nitelikli öğretmen bulunduğu gibi aşına olduğumuz sosyal ve ekonomik bir uçurumu da ortaya çıkarmaktadır.

Eğitim Bakanlığı'ndan bir yetkili, USA Today gazetesine verdiği demeçte, "Toplamda çok sayıda sertifikalı öğretmen olsa bile, fazla nitelikli olmayan öğretmenlerin ders verdiği çeşitli bölgeler de bulunuyor" demiştir.

Yerel okul bölgelerinde eğitim programlarının nasıl düzenleneceği konusunda büyük ölçüde esneklik olsa da, öğretmenlik eğitimi denge sağlayıcı bir unsur olarak görevini yapma eğilimindedir. Örneğin, eyaletler öğretmenlere sertifika verilmesi konusunda farklı şartlar koyabilir, ama tüm eyaletler, okulun bulunduğu yere bakmaksızın, aynı üniversite diplomaları ile ders programlarını tanımaktadır. Bunun sonucunda, aynı

şekilde eğitim ve akreditasyon almış öğretmenlerin çoğu, ülkenin her yerinde temel konuları aynı yöntem ve sıra ile işlemektedir.

Oakland, California'da Merritt College öğrencileri ders dinlerken.

Ders kitapları, genelde ürünlerinin resmen onaylanmasını ve mümkün olduğunca fazla sayıda eyalet ile yerel eğitim kurulunca satın alınabilmesini garantilemek isteyen yayınevlerinin yaptıkları önemli miktarda yatırımı yansıtmaktadır. Sonuç olarak, ülkenin en büyük iki eğitim sistemine sahip Texas ve California eyaletleri ders kitaplarının içeriği ve yayınlanması üzerinde çok etkilidir diyebiliriz.

Bilgisayarlar ve Eğitim

Bilgisayar ve İnternet kullanımı, ilköğretim yıllarından itibaren, Amerikan okullarında artık son derece yaygın hale gelmiştir.

Son verilere göre, devlet okullarının yüzde yüzünde İnternet erişimi olduğu, ilköğretim ve orta okulların bünyelerinde 14 milyondan fazla bilgisayar bulunduğu – yani, her dört öğrenciye bir bilgisayar oranında donanımlı oldukları anlaşılmaktadır.

Dijital uçurum okullarda daralmış olsa bile evlerde önemli bir unsur olmaya devam ediyor. Eğitim Bakanlığı'na göre, azınlık grubu ve düşük gelirli çocukların evlerinde bilgisayar ve İnternet erişimi yaygın değildir.

Blackboard.com gibi okula yönelik web siteleri, ev ödevleri ve ders programları yayınlamak için kullanılan rutin bir araç haline gelmiştir. E-posta ile birlikte, bu tür web siteleri, öğretmenler ile ebeveynlerin doğrudan iletişim kurmak için en fazla tercih ettikleri yol olmuştur.

İnternet kapasitesi arttıkça, uzaktan ya da online eğitim de aynı şekilde artış göstermiştir. Online eğitimi geliştirmek amacıyla çalışan *Sloan Consortium*'a göre, 2006-2007 eğitim yılında, yaklaşık 3,5 milyon öğrenci, ya da üniversitede kayıtlı olan tüm öğrencilerin yüzde 20'si, bir ya da daha fazla sayıda online ders almıştır – ki bu oran, önceki yıla göre yüzde 10 civarında bir artışı yansıtır.

Online ders alan öğrencilerin yaklaşık yüzde 50'si, Community College olarak bilinen iki yıllık yüksekokullarda kayıtlıdır. Bu yüksekokullardaki en popüler dersler arasında işletme, bilgisayar mühendisliği, mühendislik gibi alanlarda mesleki eğitim ve sağlık bilimleri ile ilgili programlar bulunmaktadır.

Hidalgo, Texas'ta lisede fizik dersi deneyi üzerinde çalışılırken.

Okul Reformunun Zorlukları

Amerikalılar, eğitim sistemlerinin kalitesi ve aldığı ilerlediği yönü daima tartışmışlardır, ama bu tartışma son yıllarda akademik başarının en iyi şekilde ölçülmesi ve başarıyı artırma yolları üzerinde odaklanmıştır. Diğer ülkelerdeki öğrenciler ile yapılan karşılaştırmalar da - özellikle Amerikan okullarının fen ve matematikte geri kaldığını vurgulayan karşılaştırmalar - eğitim yöntemleri ve sonuçları hakkındaki tartışmayı keskin hale getirmiştir.

İlerici Reformlar

İlk reformcular, verimlilik açısından daha tutarlı akademik standartlar oluşturmak, öğretmenleri eğitmek ya da okulları birleştirmek gayretinde bulundular. Yani, eğitimi bir meslek haline dönüştürmeye çalıştılar.

Bu çabalar, 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkan "İlerici Hareket" ile sonuçlandı. Aynı dönemde, John Dewey gibi eğitimciler, okul müfredatı ve yönetiminde köklü reform yapılması çağrısında bulundular. Dewey ve destekçileri, öğretmenlere sınıflarda daha fazla özgürlük verilmesi ve öğrenmenin salt ezberlemek yerine uygulama ile gerçekleşmesini vurgulayarak, öğrencileri bağımsız düşünmeye davet ettiler.

Ancak, verimi artırmak ve üniversiteye devam edecek öğrenciler ile doğrudan işçilik hayatına atılacak olanları farklı gruplara ayırarak eğitmek amacıyla, yeni sosyal bilimler yöntemlerini kullanmayı daha çok tercih edenler Dewey'nin öğrenci odaklı yaklaşımını neredeyse anında reddettiler. Üstelik, ilerici eğitim tarafından çocukların ihtiyaçlarının özellikle vurgulanması bu yaklaşımın akademik standartlardan yoksun olması şeklinde yorumlanarak geniş kesimlerce yanlış anlaşıldı.

Tehlike Altındaki Ulus

Donna, Texas'ta bir lise fen laboratuvarında, gölet suyunda bakteri gözlemlemek için mikroskop kullanılıyor.

1950'li yıllarda çocuklara dil becerileri kazandırmanın en etkili yolları tartışmasının, "Why Johnny Can't Read – Johnny Neden Okuyamıyor" gibi öyküleri tetiklediği dönemde, yeni ya da ilerici öğretim yöntemlerine yönelik eleştiriler yeniden su yüzüne çıktı. (20 yıl sonra benzer bir tartışma, kaçınılmaz olarak "Why Johnny Can't Write – Johnny Neden Yazamıyor" adlı öykünün ortaya çıkmasına yol açtı).

1957 yılında, Sovyetlerin Sputnik uydusunu uzaya fırlatması da benzer kaygıları tetikledi. Bu da, Soğuk Savaş çatışması ile ABD-Sovyet uzay yarışının yaşandığı dönemde, fen ve matematik konuları üzerinde daha çok durulmasına neden oldu. 1983 yılında, "Tehlike Altındaki Ulus" (*A Nation at Risk*) adında oldukça etkili bir rapor yayımlandı. Bu raporda, rekabetin giderek arttığı bir dünyada, düşmekte olan akademik standartların Amerika'nın konumunu tehdit ettiği, eğitimde daha fazla kaynak ve özenli bir çalışma sağlanması gerektiği ileri sürülmekteydi.

Risk raporunun aldığı tepkiler arasında, okul saatleri ve yılını uzatmaktan temel akademik konular üzerinde daha fazla durmaya kadar, çeşitli öneriler bulunmaktaydı. Ancak, raporun vardığı sonuçlar hararetli bir biçimde tartışıldı. Tarihçi Carl Kaestle, Okul (*School*) kitabında şöyle yazıyor: "Büyük bir düşüş yaşandığı iddiası doğru olmadığı gibi, 1950'lere göre, nüfusumuzu çok daha fazla bir oranda eğittiğimiz bir gerçektir".

Özel Statüsü Olan Devlet Okulları ve Rekabet

Yakın zamanda gerçekleşen okul reformlarının birçoğu, devlet okulları sisteminde daha fazla rekabet yaratmak amacıyla yapıldı. Örneğin, Charter - yani özel statüsü olan devlet okulları - özel ve bağımsız kuruluşlar tarafından yönetilen, geleneksel devlet okulları ile aynı akademik ve yasal koşulları yerine getirmesi gereken, ancak geleneksel okulların tabii olduğu bürokrasi ve denetimden bağımsız olarak işletilen okullardır. Günümüzde, Amerika Birleşik Devletleri genelinde özel statüsü olan yaklaşık 2.000 devlet okulu bulunmaktadır.

Akademik standartlar ve uluslararası rekabet konularında duyulan endişelere karşı verilen diğer bir yanıt ise, ticari kuruluşlar ile okullar arasında ittifak kurmak olmuştur. Bazı durumlarda, eğitim bölgeleri kurumsal modelin sunduğu verimlilik ve örgütlenme yapılarından esinlenerek, okul yöneticileri ile öğretmenleri sonuçlardan sorumlu tutan, ölçülebilir standart ve hedefler saptamaya çalışmışlardır.

Hesap verilebilirlik baskısı altında, pek çok eyalet düşük performanslı ya da başarısız okulların kapatılmasına izin verecek yasalar çıkarmıştır. Böyle durumlarda - ki halen nadir olarak karşılaşılmaktadır, okullar yeni idari personel ve öğretmen kadrosu ile yeniden yapılanmayı ya da kendilerini özel statüsü olan devlet okuluna dönüştürmeyi tercih edebilirler. Başarısız okullarda öğrencisi bulunan aileler için çoğu zaman çocuklarını yatay geçiş ile başarılı okullara gönderme seçeneği verilmektedir. Okul kuponları uygulaması da çok tartışılan yeniliklerden biridir.

New Orleans, Louisiana'da özel statüsü olan bir devlet okulunda çarpım tablosu öğretilirken.

Okul kuponu programı, ebeveynlerin başarısız bir okul sistemini terk ederek başarılı okullara geçiş yapmalarına izin verirken, kamu fonları ile özel okul ücretlerini tamamen veya kısmen karşılamak için de bu kuponları kullanmalarına izin verir. Kuponun değeri genelde o mahallede öğrenci başına yapılan eğitim harcamaları ile belirlenmektedir. Uygulamanın ana fikri şudur: Okulların öğrenciler için rekabet etmek zorunda kalmaları kendilerini geliştirmelerine yol açacaktır. Ancak, vergi gelirlerinin özel ya da dini eğitim veren okullar için kullanılması oldukça yoğun tartışmalara yol açmıştır. Bu nedenle, ancak çok az sayıda mahalle okullarında okul kuponu programları tam anlamıyla uygulanabilmiştir.

Özelleştirme

Şu anda, kâr amaçlı şirketler tarafından ülkenin özel statülü devlet okullarının yüzde 10'unun işletildiği tahmin ediliyor. Bu şirketlerin en büyüklerinden biri, 1992 yılında kurulan ve 19 eyalet ile District of Columbia'da özel statülü okulları işleten, aynı zamanda da mevcut devlet okulları ile ortaklaşa çalışarak, "akademik akademiler" ve başka hizmetler veren, Edison Schools şirkettir.

Ulusal Eğitim Derneği (*National Education Association*) gibi geleneksel devlet okulları çalışanları dernekleri, özel şirketlerin kâr amacı gütmeleri ile okul çağındaki çocukların ihtiyaçları arasında doğal olarak bir çelişki bulunduğunu iddia ederek, özelleştirmeye karşı çıkıyorlar. Edison gibi şirketler ise, rekabetin hem özel hem de kamu sektöründeki okulları iyileştirme çabalarında faydalı olduğunu, bu rekabetin diğer piyasalarda olduğu gibi, okullarda da "müşterilerine" - yani öğrencilere- yararlı olduğunu savunmaktadır.

Her iki taraf da iddialarını güçlendirecek araştırmalara dikkat çekmektedir. Devlet okullarını destekleyenler, 1990'lı yıllarda yayınlanan raporlara dikkat çekerek, Edison öğrencileri için önemli bir avantajın olmadığını ya da Edison Schools'un sadece kendi

açısından olumlu gözükten raporları kamuya açıkladığını ileri sürmektedir. Bunun tersine, 2000 yılında RAND Corporation tarafından yapılan bir araştırmaya göre, "Edison Schools'daki öğrencilerin başarı artışları, devlet liseleri ile karşılaştırıldığında benzer iyileştirme çabaları sonucunda ortaya çıkan artışa eşit ya da daha üstün düzeyde oldu".

Liselerin Yeniden Tasarlanması

Bill ve Melinda Gates Vakfı'nın önderliğinde gelişen diğer bir reform hareketi, liselerin temelden yeniden tasarlanmasını savunarak eğitim reformunda çok farklı bir yaklaşım sergilemiştir. Microsoft şirketinin kurucusu Bill Gates'e göre, "liselerimiz 50 yıl önce, farklı bir çağın gereksinimlerini yerine getirmek için tasarlanmıştır".

Vakıf, son beş yıl içinde, "tüm öğrencilere özenli bir ders programı ile ulaşan, öğrencilerin yaşam tarzı ve emellerine uygun dersler sunan, ve öğrenciler ile yetişkinler arasında kişisel ilişkilerin gelişmesini sağlayan" başarılı model okullara fon sağlamıştır.

Gates'lerin yeniden tasarlama çabaları aynı zamanda küçük olanın genelde daha iyi olduğunu da vurguluyor. Vakıf tarafından yayınlanan bir rapora göre, "diğer tüm koşulların eşit olduğunu varsayarsak, küçük okullardaki öğrenciler sınavlarda daha başarılı oluyor, daha fazla sayıda ders geçiyor, ve büyük okullardaki öğrencilere oranla daha sıklıkla üniversiteye devam ediyorlar. Üstelik, bu sonuçlar düşük geliri ve siyah öğrenciler için daha da yüksek oranlarda ortaya çıkıyor."

Hiçbir Çocuk Geride Kalmasın

1965 yılında onaylanan İlk ve Orta Dereceli Okullar Yasası'ndan bu yana, federal hükümetin eğitimdeki rolüne ilişkin en geniş çapta değişiklik, Bush yönetimi tarafından 2001 yılında kabul edilen "Hiçbir Çocuk Geride Kalmasın" (*No Child Left Behind - NCLB*) Yasası'dır.

Bensalem, Pennsylvania'da 2. sınıf özel statüsü olan okul öğrencileri.

NCLB, eyaletlerin farklı sınıf düzeylerine göre eğitim standartları oluşturmalarını ve bu standartlara uymayanların performansını artırmalarına yönelik adımlar atmalarını şart koşmaktadır.

NCLB, 3. sınıftan 8. sınıfa kadar standart testler ile ölçülen okuma ve matematik konularında, öğrencilerin bilmeleri gerekenleri saptayacak eyalet hedeflerini

belirlemeyi de öngörüyor. Okul performansı üzerine hesap verilebilirlik açısından kullanılan bu ve benzeri ölçüler, eyalet çapında yılda bir kez yayımlanan karnelerde toplanıyor.

Eyalet ve yerel okul sistemleri performans düzeylerini artırmak açısından önemli ölçüde esneklik göstermelerine rağmen, bu yasa ile başarısız okullardan zaman içinde öğrencilerin alınması ve fonların kesilmesi öngörülüyor. Başarısız okullarda öğrencisi olan veliler, çocuklarını başka devlet okulları veya özel statülü okullara yatay geçiş yoluyla gönderebilme hakkına sahiptir. Böyle öğrenciler özel ders veya başka özel hizmetler almaya da hak kazanırlar.

2004 yılında Eyaletlerin Eğitim Komisyonu (*Education Commission of the States*) tarafından yayımlanan bir rapora göre, NCLB Yasası'nı çok güçlü şekilde destekleyenler, kuşkuyla yaklaşanlar, ya da tamamen muhalif olanlar bulunmaktadır.

San Marcos, Texas'ta Toyota Bursu kazanmış, gülümseyen bir öğrenci.

Yasayı destekleyenler, yoğun rekabetin yaşandığı küresel ekonomide başarılı olabilen yüksek kaliteye sahip liselerin kurulması ve yaşatılması için, ulusal çapta standartlar, sınavlar ve hesap verilebilirlik kavramlarının temel unsurlar olduğunu savunuyorlar.

Amerikan Öğretmenler Federasyonu ve Ulusal Eğitim Derneği gibi başka kuruluşlar ise, çok farklı köken, gelir düzeyi ve İngilizce dil becerilerine sahip öğrenci nüfusunun bulunduğu bir eğitim ortamında, bu yasa ile etkili olan ve olmayan okulların nasıl ayırt edileceği konusundaki kaygılarını dile getirmiştir. Ebeveynler, başarısız okul tanımlamasından kaçınmak için "sınava hazırlamak uğruna" sanat ya da kültürel anlamda başka zenginleştirici faaliyetlerin gözardı edildiği okullara dikkat çekiyorlar.

2005 yılında ulusal düzeyde Yılın Öğretmeni seçilen Jason Kamras, "NCLB'nin en olumlu yönü, Amerika'da her çocuk için yüksek beklentileri kurumsallaştırmış olmasıdır" diyor.

Geriye dönük bir bakış açısıyla, NCLB Yasası Amerikan eğitiminde katılımçılık ve mükemmellik taleplerini dengelemek üzerine süregelen tartışmaya en son eklenen konulardan biridir.

Yüksek Öğrenimin Değişen Yüzü

Diğer ülkeler ile karşılaştırıldığında, yüksek öğrenim gören gençlerin oranı Amerika'da daha fazladır. Bu öğrenciler, ayrıca birbirinden çok farklı 4.000 eğitim kurumu arasından seçim yapabilmektedir. İki yıllık yüksekokullara ya da daha uzmanlaşmış teknik eğitim veren kurumlara devam edebilirler. Geleneksel dört-yıllık okullar ise, ağırlıklı olarak sosyal bilimler eğitimi veren küçük üniversitelerden California, Arizona, Ohio ve New York gibi eyaletlerde 30.000'den fazla öğrenci nüfusu barındıran büyük çaplı eyalet üniversitelerine kadar uzanmaktadır. Amerika'daki yüksekokul ve üniversitelerin yaklaşık üçte biri özeldir. Genelde, eyaletlerde devlet eliyle işletilen üniversitelerde oldukça daha yüksek eğitim ücreti talep edilmektedir.

1950'li yıllarda, aralarında pek çok asker ve gazinin de bulunduğu, North Carolina Devlet Üniversitesi'nde bir sınıf üyeleri.

G.I. Yasası (*G.I. Bill*)

Tarih boyunca, Amerikan yüksek öğretim kurumları, ağırlıklı olarak beyaz ve erkek nüfusa sahip ayrıcalıklı sınıfın kalesi olarak kaldı. Bu düzen, 1944 yılında G.I. olarak bilinen yasanın onaylandığı döneme kadar, çok fazla değişiklik göstermedi. Aynı dönemde, federal hükümet, II. Dünya Savaşı'na katılan milyonlarca asker ve gazinin üniversite eğitimi masraflarını karşıladı. (İngilizcede G.I., *Government Issue* kelimelerinin kısaltılmışı, yani II. Dünya Savaşı'nda çarpışan Amerikan kara ordusu askerleri için sıkça kullanılan bir terim idi).

G.I. Haklar Bildirgesi kapsamında, mesleki eğitim ve ev sahibi olmayı teşvik amaçlı devlet yardımlarının yanısıra, kanunen tanınmış hemen tüm yüksek öğrenim kurumlarında eğitim almak için devlet desteği maddesi de vardı. Kongre, çok fazla sayıda kişinin bu yasanın üniversite ve yüksekokul eğitimi ile ilgili maddesinden yararlanmasını beklemiyordu. Fakat, iki yıl içinde bir milyonu aşan sayıda asker ve gazi, çeşitli yüksekokul ve üniversitelere kayıt yaptırarak, ülkedeki üniversite öğrencisi sayısını ikiye katladı. Yedi yıllık bir süre boyunca, G.I. Yasası sayesinde 2,2 milyon asker ile gazi yüksekokul ve üniversitelerde okuyabildi.

G.I. Yasası'nın sosyal etkisi neredeyse devrim niteliğindedir. Akademisyen Milton Greenberg'in belirttiği gibi, "Amerikan üniversiteleri bugün artık yoğun biçimde

kamulaşmış; mesleki, teknik ve bilimsel eğitime odaklanmış; son derece büyük; şehirlere yönelik; ve oldukça demokratik kurumlardır”.

Yasanın çıkışını izleyen yıllarda, askerler ve gazilerin ardından, yani “Nüfus Patlaması” (*Baby Boom*) nesli olarak bilinen ve 1960’lı yıllarda üniversite çağında olan kendi çocuklarının da yüksekokul ve üniversitelere devam etmesiyle, bu kurumlar hızla büyümüştür.

Aynı dönemlerde, yüksekokul ve üniversiteler, azınlıklar ile kadınlara da kapılarını açmaya başladılar. Ulusal Eğitim İstatistikleri Merkezi tarafından açıklanan verilere göre, son yıllarda yüksekokul ve üniversitelerde kayıtlı olan kadınların sayısı, erkeklerden fazladır – ki bu eğilimin değişeceğine dair hiçbir ipucu yoktur.

Sorumlu vatandaşlar, Philadelphia’nın Constitution Lisesi’nde “Demokrasi Eylemde” dersi alıyorlar.

Yüksekokul ve üniversitelerde kayıtlı olan azınlıkların oranı da artmıştır – 1981 yılında bu oran yüzde 14 iken, 2005 yılında yüzde 27 oldu. Bu değişim, büyük ölçüde Latin Amerika ve Asya kökenli öğrencilerin sayısındaki artış ile ilintilidir. Afrika kökenli Amerikalı öğrenciler arasındaki kayıt oranı ise, yine aynı dönemde yüzde 9’dan 12’ye yükselmiştir.

Maliyetler ve Rekabet

Amerika Birleşik Devletleri’nde yüksek öğrenim, 373 milyar dolar gibi bir maliyete sahip olan ve gayrisafi milli hasılanın neredeyse yüzde 3’ünü tüketen muazzam büyüklükte bir sektör durumundadır. Özellikle özel kurumlarda okumayı tercih eden öğrenciler için, yüksekokul ve üniversite maliyetleri epey yüksek olabilir. Çünkü bu kurumlar eyalet veya federal hükümetten maddi destek almamaktadır. Eğitimde herkese eşit erişim olanağı sağlamak için, Amerika Birleşik Devletleri öğrencilere çok geniş çapta maddi yardım ya da kredi programı sunmaktadır. Her 10 öğrenciden 7’si bir çeşit maddi destek alır. Bu kapsamda, birlikte sunulan bağış, kredi ve iş fırsatları gibi çeşitli olanaklar, tam-zamanlı okuyan öğrencilerin yaşam masrafları ve okul ücretlerini ödemelerine yardımcı olmaktadır.

Son yıllarda, ülkenin en zengin ve prestijli üniversitelerinden birkaçı – Harvard, Princeton, Yale, Columbia ve Dartmouth gibi – düşük ve orta gelirli aileler için maddi yardım oranlarını önemli ölçüde artırma planlarını açıkladılar.

Ülkenin daha iyi olarak kabul edilmiş üniversitelerindeki kontenjanlar için öğrenciler rekabet içindedir. Amerika'nın her türlü yüksek öğretim kurumları kayıt oranlarını koruyabilmek amacıyla yeterli sayıda öğrenci kabul ederken, aynı zamanda ülkenin en parlak öğrencileri için de rekabet etmek zorunda kalırlar. En prestijli Amerikan üniversiteleri, hem devlet hem de özel, her kontenjan boşluğu için yüzlerce başvuru almaktadır. Öte yandan, notları iyi olan ve üniversite sınavlarında başarılı sonuçlar alan çoğu lise mezununun yüksek öğretim kurumlarından yüzlerce davet aldıkları da bir gerçektir.

Eyalet hükümetleri, Amerikan eğitim sisteminin doğasındaki yerinde yönetim ilkesini yansıtarak, yüksek öğretim kurumlarına gereken yasal izinleri sağlayabilir. Ancak, yüksek okul veya üniversiteye akademik konum kazandıran akreditasyon, eyalet veya federal hükümet tarafından değil, sivil toplum kuruluşları tarafından verilmektedir.

Yüksekokullar

Orta düzeyde not ortalaması ve sınırlı maddi olanaklara sahip Amerikalı bir lise mezunu için, iki yıllık yüksekokula kaydolmak dört yıllık bir üniversiteden daha iyi bir alternatif olabilir.

Sağlık, işletme ve bilgisayar teknolojisi gibi gelişmekte olan önlisans programları, ülkenin yaklaşık 1.200 yüksekokulunun çoğunda bulunmaktadır.

Bu yüksekokullar, lise notları vasat olan ve üniversite dersleri ile kredilerini güçlendirmek isteyen öğrenciler için de dört yıllık üniversitelere bir giriş kapısı olabiliyor.

Şu anda, düşük ücret ve liberal kabul politikalarından yararlanarak, 11 milyondan fazla Amerikalı ve yaklaşık 100.000'den fazla uluslararası öğrenci yüksekokullarda kayıtlı bulunmaktadır.

HBCU'lar

Tarihsel olarak Genelde Siyah Öğrencilerin Okuduğu Üniversiteler arasında bulunan Hampton Üniversitesi, Hemşirelik Bölümü öğrencileri

Tarihsel olarak Genelde Siyah Öğrencilerin Okuduğu Üniversiteler (*Historically Black Colleges and Universities-HBCUs*), Güney eyaletlerinde kölelik ya da ırk ayrımcılığının uygulandığı, başka bölgelerde ise Afrika kökenli Amerikalılar için yüksek öğrenimin gözardı edildiği ya da marjinal görüldüğü bir dönemde kuruldu. Afrika kökenli Amerikalılar için ilk yüksek öğretim kurumu - şimdiki adıyla Pennsylvania Cheney Üniversitesi - 1837 yılında kurulmuş olmasına rağmen, günümüzün en prestijli siyahların gittiği ve aralarında Nashville, Tennessee'deki Fisk Üniversitesi,

Washington, DC'deki Howard Üniversitesi, ve Atlanta, Georgia'daki Morehouse College'in da bulunduğu bu tür üniversiteler, Amerikan İç Savaşı'nın hemen ardından ortaya çıktılar.

1890 yılında onaylanan İkinci Morill (Arazi Bağışı) Yasası ile birlikte, ondokuz HBCU kuruldu. Bunların çoğu ırk ayrımcılığının yoğun olarak yaşandığı güney eyaletlerinde bulunuyordu.

Günümüzde, Beyaz Saray'ın HBCU Girişimi sayesinde, 40 tane 4-yıllık devlet üniversitesi, 50 tane 4-yıllık özel üniversite, ve 13 tane 2-yıllık yükseköğretim eğitimi sistemine kazandırılmıştır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Okumak

New York'taki Columbia Üniversitesi Gazetecilik Fakültesi mezunları.

Yabancı öğrenciler, geçmişten günümüze Amerikan yüksek öğretiminin alışılmış ve son derece önemli bir unsuru olmuştur. Açık Kapılar (*Open Doors*) başlıklı yayına göre, 2006-2007 akademik yılında, Amerika'nın 4.000 yükseköğretim ve üniversitesinde yaklaşık 583.000 yabancı öğrenci kayıtlıydı. Bu rakam, önceki yıla göre yüzde 3 oranında bir artışı yansıtır. Hindistan, en fazla sayıda yabancı öğrenciyi Amerika'da eğitime gönderen ülke olma ünvanını taşımaya sürdürürken, onu Çin, Kore ve Japonya izlemektedir.

Yabancı öğrencilerin en fazla tercih ettiği beş eğitim alanı; ticaret ve işletme yönetimi, mühendislik, fiziki ve yaşam bilimleri, sosyal bilimler, matematik ve bilgisayar mühendisliği olarak sıralanmaktadır.

Yabancı öğrenciler, Amerikalı öğrenciler ile aynı nedenlere dayanarak, Birleşik Devletler'deki yükseköğretim ve üniversitelere devam etmektedir: Akademik üstünlük, benzersiz sayıda kurum ve akademik programlar arasında seçim şansı, ve eğitim programlarını tasarlama ve hatta farklı kurumlar arasında yatay geçiş yapma esnasında sunulan esneklik.

Geniş eğitim ücreti ve geçim masrafları yelpazesine ek olarak, maddi destek için sunulan fırsatları hesaba katan yabancı öğrenciler, Birleşik Devletler'de eğitimin ekonomik açıdan karşılanabilir olabileceğini de fark ediyorlar. Büyük üniversitelerin çoğunda bulunan yabancı öğrenci danışmanları ve dünya çapında öğrenci-danışmanlığı merkezleri ağı, çeşitli yayınlardan sayesinde geleceğin öğrencilerine

bazen karmaşık gözükabilen bir Amerikan yüksekokul ya da üniversitesi bulma, başvurma ve kabul edilme süreçlerinde yardımcı olabilmektedir.

Bir Demokrasiyi Eğitmek

Bağımsızlık Bildirgesi'nin yazarı ve Amerika Birleşik Devletleri'nin üçüncü Başkanı Thomas Jefferson'un deyimiyle, "Bir ulus, hem cahil hem de özgür olmayı bekliyorsa, beklediği şey, hiç bir zaman olmamış, ve hiç bir zaman da olmayacak bir şeydir."

Demokrasiyi Öğretmek

New York şehrinde okuma dersi alan 4. sınıf öğrencileri

Bir demokrasinin temelinde, eğitimli vatandaşlarının çok zor şartlar altında kazanmış oldukları bireysel özgürlük ve vatandaşlık sorumluluklarının değerini bilmeleri yatar. Otoriter toplumların pasif kabullenme duruşlarının tersine, demokratik eğitimin amacı bağımsız ve sorgulayan, ama aynı zamanda demokrasinin ana kuralları ile uygulamalarını da yakından tanıyan vatandaşlar yetiştirmektir.

Eğitim akademisyeni Chester Finn'in söylediği gibi, "İnsanlar, bireysel özgürlük iştahı ile doğabilirler, ama kendileri ve çocukları için bu özgürlükleri zaman içinde mümkün kılan sosyal ve siyasi düzenlemeler hakkında bilgi sahibi olarak doğmuyorlar... Bu tür bilgilerin sonradan edinilmesi gerekir. Bunlar öğrenilmelidir."

Ulusal Kimlik

Amerikan okullarında demokratik değerler öğretiliyor olabilir, ama aynı zamanda öğrencilere Amerikalı olmak da öğretilmektedir.

Ulusun kuruluşundan bu yana, ortak bir etnik kimlikten veya çok eski bir kültürden yoksun olarak, Amerikalılar ulusal kimliklerinin başka temeller üzerine kurulu olması gerektiğinin farkındalar: Demokrasi ve özgürlük hakkında paylaşılan fikirler ve herkese eşit fırsatların tanındığı bir toplum inşa etmek yolunda ortak çalışma deneyimi.

Çoğu Amerikalı için, bu ortak fikir ve deneyimleri en çok içinde barındıran kurum, ülkenin okulları olmuştur.

Amerika'da eğitim, zaman içinde ırk, sosyal durum ya da cinsiyete bakılmaksızın, evrensel anlamda herkese ücretsiz kamu eğitimini temsil eder hale geldi. Ayrıca, eğitim, kuşaktan kuşağa geçen ayrıcalıkların yerine bireysel özgürlük ve eşit fırsatları

yerleştirmek isteyen bir toplumu başarılı kılmak için başlıca araç olarak görölmektedir.

21. yüzyılın Amerikan dersaneleri, son birkaç on yıl önceki sınıflara benzemediği gibi, yüz yıl öncesine ait tek derslikli okul binalarına da hiç benzememektedir. Ancak, özgürlük ve insan onuru gibi sürekliliği olan değerleri bir nesilden diğerine ileten Amerikan eğitiminin, gelişmekte olan ve çeşitliliğe sahip bir ulusu birarada tutma konusunda oynadığı rol halen sürmektedir.